

Sinapinsiemen

3/2019

*Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen
käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa,
muuttuu mahdoton mahdolliseksi.*

Sinapinsiemen ry:n hallinto

Yhdistyksen puheenjohtaja

Juha Leinonen

puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi

puh. 050-3014 993

Sihtööri

Saija Kainulainen

sihtööri@sinapinsiemen.fi

puh. 050-6254635

Rahastonhoitaja ja kirjanpitäjä

Sinikka Luokkanen

rahastonhoitaja@sinapinsiemen.fi

Kirjakaupan hoitaja

Maria King

kirjat@sinapinsiemen.fi

Kummisihtööri

Anne Lindell

kummisihtööri@sinapinsiemen.fi

Tiedottaja

Teija Liukko

tiedottaja@sinapinsiemen.fi

Ukinrannan emäntä ja isäntä

Robin ja Maria King

www.sinapinsiemen.fi

Facebook: Sinapinsiemen ry

Tilit

Yhdistyksen tili: **FI40 5104 0020 1230 75** (Op)

- kirjakauppa ja jäsenmaksut

Kummityön tili: **FI52 2185 1800 1334 40**

- Viitenumero kummilapsityöhön **600400**

- Viitenumero Komin tukemiseksi **600811**

- Viitenumero yleislahjoittajille **602 000**

TÄSSÄ LEHDESSÄ

- 4 **Pääkirjoitus**
Ella Luoma
- 6 **Ukinrannan kuulumisia**
Elina Malkavaara-Kallinen
- 8 **Elämää Sinapinsiemenenä**
Matleena Ikola
- 14 **Nälkäinen syödä saa**
Elsa Sihvola
- 16 **Kutsu vuosijuhlaan**
- 18 **Taizén terveiset**
Elina Ahola
- 22 **Kohti rajallista aikaa**
Katri Kuusikallio
- 26 **Komin kirje**
- 28 **Maailma taskuun - monen .
laista nälkää**
Sinikka Vuento
- 30 **Vapaus nälän ja pakon maa
ilmassa**
Lise Niska

PÄÄKIRJOITUS

TEKSTI: ELLA LUOMA

Muutamia vuosia sitten aloin paastota, tuhkakeskiviikosta pääsiäiseen. Koska luterilaisessa kirkossa ei ole paastosääntöjä, keksin omani sekoittamalla perinteitä ortodoksisesta kirkosta, roomalaiskatolisesta kirkosta ja periaatteita myös islamista. Halusin lähentyä Jumalaa, oppia arvostamaan elämän pieniä asioita ja ruokaa.

Vietän kaksi paastoa vuodessa. Jouluun pienen paaston paastoon alkoholista ja paastonajan kieltäydyksen lisäksi eläinkunnan tuotteista ja makeasta. Ensimmäinen paastokokemukseni oli mullistava: opettelini tekemään yksinkertaisia aterioita, yhdistelemään ruuantähteitä ja saamaan nautintoa pienistä jokapäiväisistä asioista kuten kivennäisvesi ja karjalanpiirakka. Ruuasta tuli jotain erityistä, jota odottaa innolla ja jota kunnioittaa.

Mietin mitä kaikkea söisin ja mitä tekisin, kun paasto loppuisi. Tai sunnuntaisin, jotka pidin paastottomina päivinä. Ja kun se sitten loppui tai sunnuntai koitti, kaikki ruoka mitä ympärilläni oli, tuntui kuin vyöryvän päälleni ja kärsin runsaudenpulasta. Kiertelin kahviloissa ja leipomojen leivososastoilla, enkä osannut tarttua mihinkään, kun aina jossain oli kuitenkin tarjolla jotain vielä parempaa.

Pikkuhiljaa paastoonkin on tottunut ja siitä on tullut osa arkea ja vuoden kiertoa. Oivallukset ovat vähentyneet, paaston päättymisen riemu laimennut. Ärsyttää kun ei saa syödä lounasravintolassa kalaa ja sunnuntaina ahtaa sisäänsä tympeää pullaa. Kokkailu on korvaantunut vegaanisilla aineksilla.

Haluaisin päästä jälleen siihen ensimmäisen paaston aiheuttamaan

hurmokseen kiinni, siihen kuinka se tuntui merkitykselliseltä ja hienolta. Siihen riemuun, jonka pääsiäinen synnytti, siihen kuinka hienoa oli syödä juustoa.

Aina kun luen kirjoista ajasta ennen minua, kaksi teemaa toistuvat lähes poikkeuksetta: ruoka ja nälkä. On pientä nälkää, nälkävuosia, tappavaa, nälän tunnetta ja nälällä pelottelua. Ja on hyvää ruokaa, huonoa ruokaa, parempaa ruokaa, huolta ruuasta ja yhdessä nautittua ruokaa. Kun ihminen on nälissään, hän ei kykene ajattelemaan kuin ruokaa ja ruokaan liitetyt muistot siirtyvät sukupolvelta toiselle. Nälän pelko on ohjelmoitu meidän geeneihimme niin vahvasti, että elimistömme pyrkii tallettamaan kaiken ruuasta saatavan energian visusti talteen, silloinkin kun aivomme tietävät sitä olevan jatkuvasti saatavilla.

Nälkää ja sen vastinparia ruokaa pitää kunnioittaa. Ei ole tarkoituksenmukaista tai oikein, että kukaan joutuu kokemaan nälkää vuodesta toiseen ja kamppailemaan ruuan eteen, mutta yhtä väärin on elää todellisuudessa, jossa ruokaa on alkanut pitää niin itsestään selvänä, ettei tiedä mistä se tullut ja paljonko ihmisten ja luomakunnan resursseja sen tuottamiseen on kulutettu.

Jumala suojele minua nälältä, mutta auta aidosti iloitsemaan juustosta.

*Kirjoittaja on Sinapinsiemenen
päätoimittaja*

UKINRANNAN

KUULUMISIA

TEKSTI: ELINA MALKAVAARA-
KALLINEN

Taas kerran haluaisin sanoa, että maailma juuri nyt on ihanimmillaan! Puutarhan kukat hehkuvat lukemattomissa väreissä, **Maria** valmistaa oman puutarhan tuotteista ja ystävien lahjoista hilloja ja mehuja ja muita herkkuja, jotka hän nimeää päivän pyhimyksen mukaan. Vaikkapa P. Zaccheuksen luumuhillo ja Kirkastusvuoren punaherukkamehu maistuvat juhlallisilta. Näitä saa muuten pientä korvausta vastaan meiltä mukaan.

Robinilla on monta visiota tulevasta puutarhasta. Hän on kaivanut rinteisiin paikkoja kukkapenkeille ja mietiskelyistuimille (tarvittaisiin vain pari renkipoikaa tai tai tyttöä toteuttamaan ideat). Puolisot ovat kylväneet ja istuttaneet satoja tai tuhansia salkoruusun ja akikeijan ja laventelin taimia... jos ne kaikki alkavat viihtyä, mitkä tuoksut ja värit mei-

tä parin vuoden päästä hellivätkään! Olemme eläneet virren 570 lausetta: ”Luomisen juhlaa täynnä jälleen on kaikki maa.” Työnsä (varsinkin ripipikoululeirien) vuoksi **Emmi** ei ole voinut olla kotona yhtä paljon kuin muut, mutta olemme ehtineet istua pitkät illat keskustelemassa elämästä. Minä olen koonnut kukkakimppuja kappeliin ja lukenut rukoushetkissä psalmeja ja ollut siitä onnellinen. Tutustumme toisiimme koko ajan enemmän, sitenkin että kokoonnumme viikoittain ”kotikonsiiliin” Jean Vanierin yhteisökirjan kanssa.

Olemme asuneet kesää neljästään. Omaisten (lasten tai vanhempien tai ex-puolisoiden) vierailut ovat tuottaneet iloa. Uusia ja vanhoja ystäviä on tullut ja mennyt, varsinkin keskiviikkoisin, kun valmistamme yhteisen iltapalan kaikille. Tansaniasta kesälomalla olleet **Riitta** ja **Olkki Heino** ja vunukat (lapsenlapset) kuului-

vat kesäkalustoon. Alkukesällä juh-
littiin Heinon suvun nuorimman
jäsenen kastetta. **Sihvolan Elsa** työ-
sti täällä graduaan ja palveli rukous-
hetkissä ihanasti psalmeja laulaen.
Fransiskaaniens kesäjuhlat täyttivät
talon, ja Kangasalla järjestettyjen
Uuden heräyksen kesäjuhlien aikaan
meillä oli hilpeä sekoitus yövieraita:
luterilaisia ja katolilaisia, kaksivuoti-
aasta yli kahdeksankymmenen ikäi-
seen. Yhtenä iltana aiempi isäntäpari
tilasi saksalaisvierailleen saunan, ja
iltarukous oli kuulemma heille elä-
mys.

Arjen työn ja rukouksen ja vieraaan-
varaisuuden lisäksi suuntaudumme
myös kotoa ulospäin. Hiroshiman
muistopäivänä (6.8.) auringon laski-
essa järjestimme rannassa hiljaisen
rauhan rukouksen. Robin oli val-
mistanut kelluvia kynttilöitä, ja jo-
kainen sai omin saatesanoin lähettää
valon vesille. Pimenevässä illassa se
oli huikea näky. Yhteys Kangasalan
seurakuntaan laajenee sitä mukaa,
kun tulemme tutuiksi. Kirkkoherra
on kutsunut meidät rovastikunnan
pappien iltaan kertomaan yhteisön
rukouselämästä. Suunnittelemme
seurakunnan pappien kanssa kirk-
koon vaihtoehtoisia mystiikan mes-
suja, joita edeltää ”analoginen” kah-
vila; ideoiden kehittäminen on ollut hy-
vin hauskaa. Lokakuussa seurakunta
järjestää nuorten ja aikuisten matkan
Taizéhen. Tällaiset asiat aiheuttavat
ainakin allekirjoittaneelle sydämen-
tykytystä ja iloa!

Saamme ainakin syyskaudeksi kak-
si uutta asukasta, nuoria naisia, ja
siis uutta elämää. Osa-aikaista yhtei-
sön jäsenyyttä kokeilee myös muu-
an mieshenkilö. Näiden lisäksi mei-
tä ilahduttaa, että Lähetysseuran
(Ukinrannan omistajan) kiinteis-
töistä vastaava henkilö kävi taloja
katsomassa, toi kukkia, lupasi pien-
tä remonttia ja uuden kiukaan (niin
ettei saunan lämmittäminen enää
vie neljää tuntia). Tämä kaikki antaa
meille luottamusta tulevaisuuden ra-
kentamiseen.

Luomisen juhla, kiitollisuus ja riemu
sekoittuvat tällä hetkellä kauhuun
ja suuttumukseen, kun maapallon
keuhkot ovat tulella, Amazon palaa.
Välillä huomaan miettiväni, kestäi-
sinkö näitä uutisia ilman uskoa. **An-
na-Maijalta** kysyttiin kerran, minkä
voimalla hän oikein jaksaa. Tiettä-
västi hän vastasi: ”Kukkien tuoksul-
la.” En tiedä, selittikö hän enempää.
Minulle kukkien tuoksu, Ukkijär-
ven kauneus, psalmien ihmeellinen
ajankohtaisuus on merkki siitä, että
Jumala koko ajan luo uutta. Aikojen
lopussakin hänellä on maailma kä-
sissään. Vaikka mitä tapahtuisi, hän
ei jätä meitä oman onnemme nojaan.

*Elokuun viimeisinä päivinä
Elina Malkavaara-Kallinen*

ELÄMÄÄ SINAPINSIEMENENÄ - IRJA ASKOLA

TEKSTI JA KUVAT: MATLEENA IKOLA

Kuka olet?

Olen **Irja Askola**, eläkeläinen. Toimin Helsingin piispana 7 vuotta; nuo vuodet olivat äärimmäisen innostavia ja kiehtovia, mutta samalla hyvin kiireisiä. Koin työn vahvasti kutsumuksessa kiinni olemisena, sain myös oppia paljon.

Olen kirjoittanut läpi elämäni, ja identiteetiltäni olen runoilija. Koen itseni myös eurooppaiseksi, ja ajattelen, että meidän suomalaisten täytyisi - omia juuriamme kadottamatta - osata nähdä rajamme yli ja laajentaa horisonttiamme. Euroopalaisuuttani on vahvistanut se, että olin melkein 10 vuotta Genevessä

töissä. Nuo vuodet ovat värittäneet ajatteluani. Mielestäni se, että on kristitty, tekee ihmisestä väistämättä globaalin kansalaisen.

Mistä nykyarkesi koostuu?

Piispana jouduin aikamoisen vihapurkausten kohteeksi; ensimmäiset päivät eläkeläisenä menivät lähinnä toipuessa tuosta kaikesta, väsymys iski vasta kun sille oli tilaa.

Tästä oppineena en ole eläkkeellä suostunut minkään yhdistyksen hallitukseen tai puheenjohtajaksi, vaikka moneen on kysytty mukaan. Jos nimittäin jotain olen elämässäni tarpeeksi tehnyt, niin istunut koko-

uksissa; kirkkomme on sellainen koustava kirkko.

Ainoat luottamustehtävät, joissa olen eläkkeellä toiminut, ovat Sofian ortodoksisen kulttuurikeskukseen hallituksessa toimiminen sekä kotini läheisessä päiväkodissa auttaminen. Se on ollut valtavan ihanaa. Minulla ei ole omia lapsia, ja kummilapseni ovat jo kasvaneet aikuisiksi, niin kontakti lapsiin on ollut valtaisan ihana juttu. Olen kirjoittanut heille myös satuja.

Eläkeläisyys on tuonut päiviini aikaa, ja olen ehtinyt lukea paljon kirjallisuutta, mikä virkavuosina jäi vähemmälle. Koukutuin viime talvena myös avantouimiseen, kun naapurinrouva houkutteli mukaan. Aluksi ajattelin, etten ikimaailmassa lähde, mutta päätin kokeilla ja sille tielle jäin.

Miten löysit tiesi Sinapinsiemeneksi?

Muutin Helsinkiin opiskelemaan 1971 ja heti samana talvena löysin

Anna-Maijan. Anna-Maijalla oli torstai-illan piiri Tapiolassa Kimmeliellä, ja ajattelin silloin, että eihän Anna-Maija muun nimisellä tiellä voisi ollakaan. Tuosta piiristä tuli hyvin rakas. Hän avasi myös omaa maailmankuvaani; hänhän matkusti tuolloin paljon ja kertoi matkatarinoitaan meille.

Anna-Maijasta tuli hyvin merkittävä hengellinen ajattelija minulle, myös runous yhdisti meitä. Olen joskus käyttänyt vertausta, että uskoni oli ennen Anna-Maijaa ja Taizea mustavalkoinen, mutta heidän myötäään uskoni sai värit.

Koin, että Sinapinsiemenissä oli Anna-Maijan lisäksi sellaisia ajattelijoita, jotka vahvistivat omaa ajatteluaani. Ne ajatukset ja arvot vetivät minua puoleensa; yksinkertaisuus, kohtuullisuus ja elämän jakaminen yhdessä.

Ja vaikka Omenapuukylässä oli aikoinaan paljon rujuutta ja särkynyttä, niin siellä oli oma estetiikkansa. Anna-Maijahan sai minkä tahansa paikan näyttämään kauniilta. Moni asia tehtiin sydän ja estetiikka edellä. Kävin Omenapuukylässä useamman kerran. Koin, että Jumalan henki oli yhteisössä läsnä, vaikka idealismia olikin ehkä suurempi annos kuin olisi tarvittu.

Morbackan ajan muistan järjestäytyneempänä ja selkeämpänä - Omenapuukylän ajoista oli opittu. Kävin

Morbackassa vielä Genevestä tultuani, jolloin Anna-Maija alkoi olla jo aika huonossa kunnossa.

Yhteisön pyörittäminen on varmasti ollut rankkaa Anna-Maijalle ja hän kävikin usein Taizessa latautuksessa. Hän oli hyvin läheinen veli Rogerin ja muiden kanssa. Muistan, että Anna-Maijan hautajaisissakin oli useita Taizen veljiä. Minähän siunasin Anna-Maijan haudan lepoon.

Anna-Maijan ja Taizen perintö

Pidän Anna-Maijaa edelleen valtavien hienona teologina, ja ajattelen, että jos hän olisi ollut mies, niin hänen teologinen mystiikkaansa olisi nostettu ihan eri tavalla esille. Mutta ajattelen, että ne arvot, jotka aikoinaan Omenapuukylässä ja koko pienessä, kitukasvuiseissa Sinapinsiemen-yhteisöissä elivät, ovat nykyään nousseet valtavirraksi. Että se yhden ihmisen draivi ja vaikutus voi olla uskomaton.

Nykyisin puhutaan dialogista - me emme silloin puhuneet dialogista, elimme sitä. Se luomakunnan kunnioittaminen, vieraanvaraisuus ja vuoropuhelu eri ihmisten välillä - niitä me elimme Anna-Maijan johdolla todeksi. Jumalan kohtaaminen ei ollut mitään pönötystä tai mittavia hierarkisia muotomenoja, vaan elämää.

Myös Taize on jättänyt minuun jälkensä. Ensimmäinen käyntini Taizessa oli käänteentekevä, se vaikutti koko olemukseeni, niin päähän kuin sydämeen. Silloin kun opiskelin, teologinen tiedekunta oli hyvin jakautunut oikeudenmukaisuuden puolesta taisteleviin ykyläisiin ja pelastuskysymyksiin keskittyneihin Kansanlähetyksen ihmisiin. Opiskelijoiden välinen jännite näkyi ja tuntui.

Vaikka koen olleeni kiinnostuneempi oikeudenmukaisuuskysymyksistä, niin Taizessa käynti eheytti oman teologiani ja hengellisen elämäni. Ymmärsin, että ei voi olla kristitty, jos on kiinnostunut vain omasta pelastuksestaan. Mutta ei oikeudenmukaisuustyötäkään jaksa, jos ei anna Jumalan välillä hoitaa itseään.

Uskon, että ilman Taizea ja Geneven vuosia ajatteluni olisi paljon kapeampaa. Geneven yhteisössä työskentely eri taustoista tulevien ihmisten kanssa kasvatti myös omaa suvaitsevaisuuttani. Sellainen itsevarmuus ja besserwisseriys, johon suomalaisessa teologiassa helposti törmää, suli Genevessä omaan käytännön mahdolluuteensa.

Jeesuksen jalanjäljissä: avoimuutta ja uteliaisuutta

Yksi asia, jota kannan Taizen ja Anna-Maijan perintönä mukana, on ilo, iloitseminen yhdessä. Kuinka monta kertaa Raamatussakin keho-

tetaan iloitsemaan! Siitä huolimatta iloon ei suomalaisessa hartauselämässä liiaksi törmää. Koen tärkeäksi myös sen, että Sinapinsiemenessä varjeltu ilo ei ole ollut sellaista pakonomaista iloa, menestysteologiaa, vaan haavatkin saavat olla ja näkyä.

Pidän avoimuutta tärkeänä. Mielestäni avoimuus elämään ja elämän eri ilmiöitä kohtaan kuuluu kristityn elämään. "Jeesus ei sanonut, että minä olen talo, vaan että minä olen tie". Tiellä yleensä kuljetaan, eikä jäädä keskelle seisomaan. Usko ei mikään sementoitu, lukkoon lyöty asia.

Ajattelen, että kristityn elämään kuuluu kiinnostus ihmisten tarinoihin, uteliaisuus. Jumala on meidät kaikki tänne luonut, niin pitäisihän meidän olla kiinnostuneita toisistamme. Jeesuksen toimintatapa on se ohjenuora, jonka pitäisi kirkossa vallita. Hänhän kulki hyvin erilaisen ihmisten kanssa, suututti välillä opetuslapsetkin toiminnallaan.

Arjen kristillisyyttä

Koen tärkeäksi kristityn arki-identiteetin löytämisen. Sellaisen, jossa kristillisyyttä näkyy osto- ja myyntitoiminnassa ja rahojen käytössä, siinä miten kohtelen itseäni ja toisia, etenkin heitä, jotka syystä tai toisesta ovat leimatuja. Sellaisen, jossa toinen ihminen nähdään rehellisesti eikä minkään opinkappaleen kautta. Kirkollisia tilastoja tutkimalla tulee hieman outo käsitys kristityn identiteetistä: ikään

kuin silloin kun ihminen on avannut kirkollisen rakennuksen oven, hän saa pointseja, hänet nähdään kristittynä.

Avoimuuden ja rehellisyyden lisäksi myös suhteellisuudentaju sekä keskenäisyyden kestäminen niin itsessä kuin toisissa ovat itselleni tärkeitä arvoja. Kun on itseään kohtaan amollinen ja rehellinen, pystyy olemaan sitä myös muille.

Piispana olen kuullut paljon kirkollista retoriikkaa, joka usein tuntuu vaikeasti avautuvalta ja elämälle vieraalta. Kaikista kuulemistani esirukouksista -ja niitä olen totisesti kuullut paljon- on puhuttelevin ollut se, kun eräässä kirkossa lapsi luki itse kirjoittamansa rukouksen: "Rukoilen kaikkien niiden lasten puo-

lesta, joita tänään ei naurata." Olen aivan varma, että jokainen kirkossa istuva aikuinen muisti tämän rukouksen.

Tämän lehden teemana on nälkä. Mitä ajatuksia tuo sana herättää? Mitä nälkä sinusta on?

Ihmisillä on monenlaista nälkää. Fyysistä nälkää löytyy paitsi kaukaa myös ihan läheltä. On meidän länsimaiden häpeä, että tänäkin päivänä moni lapsi kuolee aliravitsemukseen. Täytyisi löytää sellaisia kehitysyhteistyön malleja ja keinoja auttaa, jotka oikeasti toimivat.

Yhtälailla puhututtavat ne opettajien kertomukset, joiden mukaan ruoka loppuu kouluissa maanantaisin nopeammin. Leipäjonojen tarve ei ole

hävinyt minnekään, vaikka tarpeiden syyt vaihtelevat; jokaisella kävijällä on oma tarinansa.

Ajassamme on hurjan paljon myös nähdyksi tulemisen nälkää. Puhutaan, kuinka moni vanhus tässäkin kaupungissa päätyy itsemurhaan syvän yksinäisyyden vuoksi. Se ajatus, että kukaan ei kaipaa minua, on minusta järjestyttävää, se on jatkuttava aliravitsemuksen tila.

Me olemme rakentaneet niin kulutuskeskeisen, kiireisen ja suoriin perustuvan kulttuurin, että hyvin menestyneetkin ihmiset ovat kadottaneet sisäisen äänensä, jossa ajattelen myös Jumalan puhuvan. Jumala kuiskii unelmissamme, ja jos antaa itsensä täysin kulutuskeskeiselle elämäntavalle, niin ei oikein

ehdi unelmoidakaan. Tällöin kadottaa jotain ihan oleellista ihmisyydestä. Sekin on jonkinlainen aliravitsemuksen tila.

*Matleena Ikola, pastori ja
Sinapinsiemenen entinen päätoimitaja
haastattelee sinapinsiemeniä*

NÄLKÄINEN SYÖDÄ SAA

TEKSTI: ELSA SIHVOLA

*– Koittaa aika – sanoo Herra
Jumala – jolloin minä lähe-
tän maahan nälän. En leivän
nälkää, en veden janoa, vaan
Herran sanan kuulemisen
nälän.*

Aamoksen kirja 8:11

arva asia on yhtä vais-
tonvaraista kuin nälkä
ja jano.

Jo vastasyntynyt itkee
nälkää; hänen ruumiinsa ymmär-
taa kuolevansa ilman ravintoa. Vau-
va tyyntyy äitinsä rinnoilla tai tutti-
pullon turvassa.

Ensin mietin, onko oikein puhua
nälästä ihmisenä, jonka ei tarvitse
kokea ruuan nälkää. Kuinka maail-
ma voi olla näin kesken ja niin ir-
vokas, että osa meistä elää ansaitse-
mattomassa yltäkylläisyydessä sa-
maan aikaan kun toisilta puuttuvat
elämän alkeellisimmatkin perustar-
peet! Tämä globaali synti ja häpeä
on itsessään monen kolumnin, hil-
jaisen hetken ja kaikkien ponniste-
lujemme arvoinen.

Samaan aikaan on silti hyvä muis-
taa, että meillä on muitakin perus-

tarpeita, joiden ravitsematta jääminen nälkiinnyttää meitä. Sydämen ja sielunkin nälkiintyminen tappavat.

John Bolbyn kiintymyssuhdeteoria on osoittanut 1950-luvulta lähtien rakkauden ja hellyyden puutteen olevan ihmislapselle kirjaimellisesti hengenvaarallista. Bolbyn teoria asetti myös roomalaisen keisari Fredrik II:n 1200-luvulla suorittaman tutkimuksen uuteen valoon.

Keisari halusi selvittää, mikä ihmisen ”luontainen” kieli on. Hän antoi joukon vauvoja kasvatettaviksi imettäville, joilta kiellettiin puhuminen ja kaikki muukin vuorovaikutus lasten kanssa. Fredrik arveli, että näin selviäisi, alkaisivatko lapset luonnostaan puhua kreikkaa, hepreaa vai latinaa. Vastausta ei kuitenkaan koskaan saatu, koska kaikki vauvat kuolivat.

Kiintymyssuhdeteorian pohjalta on sittemmin ymmärretty, että myös aikuinen tarvitsee hellyyttä, turvaa ja lohtua. Aikuinen ei ole pikkulapsen tavoin avuton yksin, mutta yhtä lailla riippuvainen toisista ihmisistä. Ihmisen tarve rakkauteen ja yhteyteen on biologisesti, kognitiivisesti, fyysisesti ja psyykkisesti ohjelmoitua. Vuorovaikutus on hänelle yhtä tärkeää kuin ravinto. Ellei kuuluminen tarve toteudu, ihminen sairastuu ja lakkaa toimimasta tarkoitetulla tavalla.

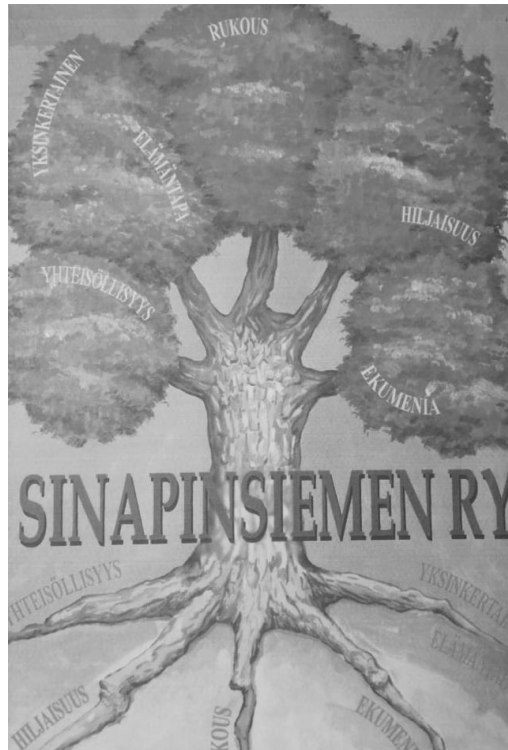
Me ihmiset olemme samaa tekoa, meidän nälkämme ovat samat. Meissä ei asu ainoastaan ruuan nälkä vaan myös inhimillisen kohtelun nälkä; rakkauden, rauhan ja oikeudenmukaisuuden nälkä; itsemme kanssa liittoutumisen ja Jumalan kohtaamisen nälkä. Uskon, että nämä eri nälkämme ovat sukua toisilleen.

Toimikaamme kaikkea nälkää vastaan. Meidän on kutsu maailman suolaksi, luomakunnan ja toistemme viljelijöiksi ja varjelijöiksi. Meillä on mahdollisuus sammuttaa monenlaista nälkää ympärillämme. Tilaisuuksia on vaikka kuinka, katso vaikka!

Varo ohittamasta myöskään omaa nälkääsi. Kunnioita sitä niin kuin kunnioittaisit omaa pikkuvauvaasi, joka vaistonvaraisesti itkee nälkää ja janoa. Missä sinun nälkäsi asuu? Mitä olet vailla? Kuuntele sitä, kunnioita ja muista: sinulla on oikeus tulla ravituksi kokonaisena ihmisenä.

*Kirjoittaja on seurakunnan yhteisö-
muusikko, feministi ja
usinapinsiemen.*

KUTSU SYYSKOKOUKSEEN JA VUOSIJUHLAAN

Lämpimästi tervetuloa juhlimaan

Sinapinsiemenen yhteistä jo 40-vuotista taivalta. 9.11.2019

Mikael Agricolan kirkolle Helsinkiin

OHJELMA

- 10.00 Juhlamessu
- 11.00 Lounas
- 12.30 Seminaari: Katse tulevaisuuteen – Sinapinsiemen eilen, tänään ja huomenna

Juhlapuhe, professori **Elina Vuola** TT

Paneelikeskustelu, puheenjohtajana **Juhani Veikkola**

Keskustelijoina Sinapinsiemenen toimijoita vuosien varrelta.

- 14.30 Juhlakahvit - musiikkia ja kuvamuistoja
- 15.30 Rukoushetki
- 16.00 Sinapinsiemenen sääntömääräinen vaalikokous

Vaalikokouksessa käsitellään seuraavat asiat: liittymismaksun, jäsenmaksun ja kannattajajäsenmaksun määrän vahvistaminen seuraavalle toimintavuodelle, tulo- ja menoarvion sekä toimintasuunnitelman vahvistaminen seuraavalle toimintavuodelle, hallituksen jäsenten vaali, tilintarkastajain vaali sekä kokouskutsun julkaiseminen sääntöjen 10 §:n mukaan.

Ilmoittautuminen (ruokailua varten) viimeistään to 31.10.2019

sähköpostilla sihteeri@sinapinsiemen.fi tai tekstiviestillä 050-5254635

TAIZÉN TERVEISET

TEKSTI: ELINA AHOLA
KUVAT: MARJA VÄINÖLÄ

Tänä kesänä, itse asias-
sa jo vuosi sittenkin,
Taizén Sovituksen kir-
kossa laulettiin Pyhä
Birgitan rukousta ja se
jää minun mieleeni soimaan elokuun
alussa vietetyn viikon jälkeen.

Matkustimme Taizéen tänä kesänä
perheemme kesken, lapsetkin vie-
railivat yhteisössä jo viidettä kertaa.
Heillä ehti kulua kolme vuotta edel-
lisestä matkasta, mutta monet paikat
tuntuivat silti tutuilta. Kolmatta ker-
taa pääsimme osallistumaan Taizén
perheiden ohjelmaan, Olindassa.

Olinda sijaitsee Taizén viereisessä
kylässä Ameugnyssä. Sinne on jär-
jestetty sekä majoitus, ruokailu että
ohjelma perheille, joiden lapset ovat
alle 15-vuotiaita. Olindassa oli elo-
kuun alussa kesän ruuhkaisin vii-
ko, meitä oli noin kolme sataa osal-
listujaa perheiden ohjelmaan ja mo-
net joutuivatkin yöpymään telttä-
alueilla muualla Taizéssä.

Olindan päivä rakentuu hyvin sa-
malla tavoin kuin muukin Taizén
ohjelma, tietysti perheiden tarpeet
huomioiden. Perheet osallistuvat
rukoushetkiin Taizéssä niin kuin
muutkin, tietenkin lasten jaksami-
sen mukaan. Lapsemme **Pihla** ja **Ee-
ro** jaksivatkin tällä kerralla ensim-
mäistä kertaa osallistua kaikkiin
kolmeen rukoushetkeen, kun aiem-
min olemme vuorotelleet iltaruko-
uksissa, niin että toinen vanhem-

mista on laittanut lapsia jo nukku-
maan.

Aamupäivällä aikuiset osallistuvat
veljen pitämään raamattuopetuk-
seen ja ryhmäkeskusteluihin samal-
la kun lapset ovat jakautuneet ikä-
ryhmittäin nuorten leikinhjaajien
kanssa leikkimään ja touhuamaan
jotakin päivän aiheeseen liittyvää.

Tällä kertaa ei Taizéssä ollut yhtään
nuorta Suomesta samaan aikaan,
joten urhoollisesti ranskalaistytöt
yrittivät kommunikoida lastemme
kanssa google translate -sovellus-
ta käyttämällä. Lapset kertoivatkin
heidän oppineen vähän suomea, tär-
keitä sanoja kuten ”odota” ja ”men-
nään”.

Iltapäivän siestan jälkeen on Olin-
dassa päivän kohokohta, kun per-
heet kokoontuvat yhteen seuraa-
maan raamatunkertomuksista teh-
tyä jatkonäytelmää. Tänä kesänä
teemana oli Mooses ja israelin kan-
san pako Egyptistä ja oivaltavasti se
oli onnistuttu tuomaan näyttämölle
sekä lapsia ja aikuisia koskettavalla
tavalla. Näytelmän jälkeen kokoon-
nuimme perheen yhteiseen keskus-
teluryhmään jakamaan toinen toi-
sillemme perheidemme elämästä ja
sen yhtymäkohdista kerrottuun ra-
matunkertomukseen ja, mikä lasten
mielestä oli parasta, leikkimään yh-
dessä. Tällä kertaa saimme tutustua
pienryhmässä perheisiin Tsekistä,
Kroatiasta ja Saksasta. Tuntui, että

hyvin nopeasti syntyi yhteys ja ystävyys sekä vanhempien että lasten kesken.

Sovituksen kirkossa on käynnissä muutostyöt. Jo muutama vuosi sitten oranssit kankaat ja tiilikoristeet ovat saaneet lähteä ja niiden tilalle on tullut moniväriset mosaiikkimaiset koristeet. Nyt myös kirkon seinien väriä on lähdetty muuttamaan. Jo aiemmin kuoriosia on maalattu kauniin kullan tai okran keltaiseksi. Viime kesänä okran yläpuolelle ja viereen oli ilmestynyt upean taivaansiniset osiot, kirkon yläreunan lasimaalauksista poimittu värisävy. Tänä kesänä saimme huomata sinisen sävyn matkanneen kirkkosaliin myös ikonien taakse ja sivuseinille ilmestyneen myös vihreän osion. On jälleen jännittävää nähdä millä tavoin kirkko on muuttunut, kun ensi vuonna toivottavasti sinne matka käy.

Veli **Stephen** esitteli tänä vuonna perheellemme sellaisia paikkoja Taizéssä, jonne yleensä eivät vieraat pääse ja saimme kierroksen muun muassa veljien keramiikka- ja korupajoilla, missä he tekevät työtä elättääkseen yhteisön. Näimme myös Oyakin, Taizén tuikitärkeän kahvilan takahuoneet ja sen millaisia määriä esimerkiksi pullotettua vettä Taizéen tuodaan. Vaikka Taizén hanoista tuleva vesi on hyvää ja puhdasta lähdevettä, myydään Oyakis-
sa silti valtavia määriä pullotettua vettä.

Tänä vuonna Oyakin nurkalle oli hankittu veden suodatuslaite, johon Taizén vieraat innokkaasti jonottivatkin täyttämään omia vesipullojaan. Vesi on täsmälleen sitä samaa Taizén lähdevettä, mutta suodatettuna se maistuu ihmisille paremmin ja laitteen avulla pullotetun veden myyntiä olikin tänä kesänä saatu vähennettyä kolmannekseen.

Luomakunnan varjelu on noussut tärkeäksi teemaksi myös Taizéssä, paljolti nuorten vapaaehtoisten ansiosta. Nuoret olivat esimerkiksi pyytäneet, ettei jälkiruokakeksejä enää jaettaisi yksittäin pakattuina vaan suuremmista paketeista ja yhteisö oli tätäkin viestiä kuunnellut.

Kiitollisena lähdimme jälleen Taizéssä vietetyn viikon jälkeen kotia ja arkea kohti, mielessä ja sydämessä arka toive siitä, että se yhteys, ilo ja rauha, jota olimme jälleen saaneet kokea, jatkuisi kotimme arjessa. ”Herre visa mig vägen, ge mitt hjärta ro.”

Kirjoittaja on turkulainen pappi ja perheenäiti

Kesällä 2019 Sinapinsiemen sai vieraakseen veli **Fernandon** sekä **Katrinellin** Gujaratin ESP -ohjelmasta (katolisen järjestön ohjelma, joka tarjoaa koulutusta Intian kastittomille lapsille). Käpylän kirkossa Fernando ja Katrinell veivät meidät kaukaiseen Gujaratiin, jossa ESP-ohjelman avulla kastittomat lapset pääsevät opiskelemaan sisäoppilaitoksessa.

Sinapinsiemen kautta ESP-ohjelmalle on kerätty rahaa kummitoiminnalla. Yhden koululaisen kummimaksu on nyt 200 euroa/vuosi. Se kattaa noin kolmanneksen todellisista kuluista. Kummiksi sitoudutaan vuodeksi kerrallaan. Kummi saa lapsestaan lyhyen elämäkerran ja valokuvan. Hänen edistymisestään raportoidaan vuosittain.

Jos haluat ryhtyä kummiksi, ole yhteydessä **kummisihteeri@sinapinsiemen.fi**

Vierailusta lisää seuraavassa lehdessä.

KOHTI RAJALLISTA AIKAA

TEKSTI: KATRI KUUSIKALLIO

Jeesus, joka on usein puheissaan arvoituksellinen, mutta perimmiltään lempeä, puhuu suorasukaisesti, jopa kovilta tuntuvin sanoin.

-Ei jokainen, joka sanoo Herra Herra, pääse taivasten valtakuntaan.

-Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, kaadetaan ja heitetään tulleen.

Jokainen varmasti tämän kuullessaan miettii, millaisia ovat minun tuottamani hedelmät, hyviä vai pahoja? Voisiko Jeesus sanoa minulle: ”En tunne sinua, mene pois”.

Kristitty joutuukin kamppailemaan erottaakseen totuuden valheesta, oikean väärästä. Uskon kilvoittelu on yhä uudelleen kääntymistä Jumalan puoleen. Jumalan tahdon kyseleminen vilpittömin sydämin johtaa totuudellisuuteen. Yhä syvenevä

suhde Kristukseen ohjaa myös syvemmälle totuudenmukaisempaan toimintaan. Vastakohtana sille on oman edun tavoittelu, egoistiset pyrkimykset, jotka voivat äkkiseltään näyttää hyviltä, mutta ne eivät ole hyviä hedelmiä. Jeesus, joka näkee sydämet, sanoo niistä: ”Hedelmäsi ovat pilaantuneita.”

Yhä syvenevä suhde Kristukseen johtaa meidät myös toisinaan epävarmuuden tilaan. Epävarmuus voi olla hyvinkin epämiellyttävää. Mutta jos oma varmuus alkaa tulla liian mukavaksi olotilaksi, uskon kilvoittelu pysähtyy siihen. Alkaa vaipuminen uneliaisiin harhakuviin ja oman aseman varmisteleminen.

Mitä syvemmäksi tulee yhteys Kristukseen, sen kauemmas maailmaan Kristus meidät lähettää hänen antamansa rohkeuden turvin, jakamaan

elämää erilaisten ihmisten ja luonnon kanssa.

Moni sanoo, että kirkon ei tule muuttua maailman mukana. Kirkon todellakin tulee muuttua maailman mukana ja elää maailmassa, joskaan ei maailmasta. Muuten kirkosta tulee jäsentensä itseään varten ylläpitämä mukavuuslaitos, jolloin Jeesus sanoo: ”En tunne teitä.”

Kirkossa on ihana puhua rakkaudesta. Jumala on rakkaus. Samalla rakkaus ja totuus kuuluvat yhteen. Rakkaus iloitsee totuuden voittaessa. Kirkon profetallisenkin äänen tulee kuulua selvästi ja puheen pitää johtaa toimintaan. Jeesuksen sanoin: ”Taivasten valtakuntaan pääsee se, joka tekee Taivaallisen Isän tahdon”.

Nykyään näyttää siltä, että profetallista ääntä käyttävät usein poliitikot, tutkijat, järjestöjen johtajat, lapset ja nuoret. Jeesus lähettää meidät kristittyinä, ei kilpailemaan siitä, kuka on oikeassa, vaan yhdessä toisten kanssa toimimaan ihmiskunnan ja luomakunnan hyväksi.

Uskonpuhdistaja Martti Luther on sanonut, että synteihinsä keskittyvä ihminen on käpertynyt itseensä. Sama koskee myös kirkkoa, uskontoa tai kansaa, kun se ei avaudu muihin ihmisiin ja ihmisryhmiin päin.

Olemme osa tätä aikaa ja yhteiskunnallista tilannetta. Elämme totuudenjälkeistä aikaa, mitä leimaa silmien ummistamista tosiasioilta ja suoranainen valehtelu.

Kun tiedämme nykytiedon faktat, meidän ei pitäisi vaipua harhakuvielmiin, että kaikki olisi paremmin kuin oikeasti on, eikä meidän pitäisi vaipua myöskään epätoivoon, vaikka meillä on suuret globaalit haasteet ratkaistavana: terrorismi, vihapuhe, ilmastokatastrofi, pakolaisuus, eläin- ja kasvilajien tuhoutuminen.

Huolestuttavan monet nuoret eivät löydä paikkaansa maailmassa. Heillä on paineita ja pelkoja. Meidän ei tule olettaa ja odottaa, että he muuttavat maailmaa. Meidän tulee elää yhdessä heidän todellisuudessaan, muuttua itse, kasvaa viisaiksi sukupolviksi ja luoda heille toivoa.

Muutin Järvenpäähän 19 vuotta sitten. Aloitin työn Järvenpään seurakunnassa 13 vuotta sitten. Järvenpään seurakunta on kotiseurakuntana ja työpaikkana olennainen osa minua ja tulee myös olemaan sitä. Kun tässä muutoskohdassa, siirtyessäni uuteen työhön USKOT-foorumien toiminnanjohtajaksi, katson taaksepäin ja näen, miten paljon maailma on muuttunut ja muuttuu koko ajan.

Suuret ikäpolvet ja me keski-ikäiset olemme eläneet materiaalisen kasvun kautta, kasvun, joka on pal-

jastunut riistoksi tulevia sukupuolia kohtaan, harhaksi. Jos palataan niin kauas taaksepäin kuin minun nuoruuteeni. Tavarosta ja laitteista iloittiin, laulussakin sanottiin: Vaimo, älä ole onneton, meillä melkein kaikki laitteet on, joita kehitys on tuonut tullessaan... kerää kynttilät pois, emme tarvitse nyt romantiikkaa... meillä on tuvan täydeltä elektroniikkaa: on pakastin, pölynimuri, mikroaaltouuni, videonauhuri ja mikroprosessori...

Roskia, tupakantumppeja ja muovipusseja heitettiin iloisesti auton ikkunasta ulos tien varsille. Saasteet kipattiin järviin ja meriin. Rakennettiin talo, pian toinen isompi, vaihdettiin autoa, alettiin matkustella.

Nykytiedon valossa kaikki on rajallista. Vesi, valtameret, metsät, ilma, eläimet, kasvit, ihmiset. Olemme osa luontoa. Olemme haavoittaneet luontoa. Jokaista esinettä katsoessa meidän tulisi nähdä prosessi, miten se on kulkeutunut luonnosta silmiemme eteen. Kaikki raaka-aineet, työvaiheet, kuljetukset ja pakkaukset, varastoinnit. Ei ole mitään, mikä ei olisi luonnosta ja palaisi tavalla tai toisella luontoon.

Meidän tulisi yhteisöllisesti tehdä sovinnonprosessia luonnon kanssa. Meidän tulisi tunnustaa syyllisyytemme: olemme rikkoneet Jumalan ihmeellisiä luomistekoja vastaan, ja itse sinua, luomakunnassasi elävää

Jumalaa vastaan. Olemme riistäneet sinua ahneutemme tähden.

Ihmisen pitäisi olla luonnossa kuin retkeilijän, jättää paikkansa ilman jälkiä. Kesäkuussa nuorten kanssa rippikoululeirillä Lapissa aina katsoimme, ettei leiriytymispaikallamme jäänyt mitään merkkiä siitä, että ihminen oli ollut siinä.

Eikä sekään riitä. On korjattava kaikkea tuhoa, mitä on jo ehditty tehdä. Toivo luo toimintaa ja toiminta luo toivoa. Tiedämme, että ihminen ei pelastu tekojensa tähden, vaan yksin uskosta. Syntien sovituksen ihmeellinen lahja onkin motivaattori, mikä ohjaa toimintaan ihmiskunnan ja luomakunnan hyväksi.

Joskus jotkut hetket elämässä ovat käänteentekeviä, unesta herätteleviä, silmiä avaavia totuuden hetkiä. Itselleni yksi sellainen oli vuonna 2008 vierailu Englantiin Hilfieldin fransiskaaneläjäluostariin. Veljien elämän ydin on ehtoollinen ja säännöllinen rukous. Samalla he toimivat aktiivisesti yhteiskunnallisesti. Siellä ymmärsin, etteivät rukous ja yhteiskunnallinen toiminta ole erillisiä, vaan ne kuuluvat yhteen. Siellä puhuttiin uskon hedelminä luonnon suojelemisesta, uskontodialogista, vieraanvaraisuudesta, köyhien ja sorrettujen auttamisesta. Siellä rukouttiin päivittäin maailman taantumien puolesta. Siellä rukoushetkessä kuulin **Martti Ahtisaaren**

saaneen Nobelin rauhanpalkinnon, koska he rukoilivat Ahtisaaren puolesta.

Olen sen jälkeen seurannut Kristusta Fransiskuksen inspiroimana, fransiskaanisessa sääntökunnassa, yhtenä tärkeänä periaatteena murtaa raja-aitoja ihmisten väliltä ja rakentaa rauhaa. Raamatunpaikka, mihin palaan yhä uudelleen on Jeesuksen kuvaus: ”Jos vehnänyvä ei kuole, se on vain vehnänyvä, mutta kuollessaan se luo uutta elämää.”

Muutoksessa on myös mahdollisuus. Se tarkoittaa, että yhä enemmän yhteiskunnassamme ihmiset eivät enää itsekkäästi ajattele, mitä maailma voi antaa minulle, vaan alkavat kiinnostua omasta panoksestaan maailman hyväksi. Ihmiset tarvitsevat mielekkyyttä ja sitä kirkko voi heille tarjota.

On siis eletävä. Rakastettava, kasvatettava ja kasvatettava lapsia, tehtävä työtä, levättävä, haudattava kuolleet. Yhä syvenevä suhde Kristukseen antaa voiman kulkea rohkeasti uusiin aikoihin ja haasteisiin.

*Lähtösaarna Järvenpään kirkossa
11.8. Kirjoittaja on Sinapinsiemen,
joka on siirtynyt (Järvenpään seurakunnan yhteiskuntatyön papin tehtävästä) USKOT-foorumin toiminnanjohtajaksi*

KOMIN KIRJE

akkaat ystävät,

Tervehdys taas kerran Kiitoksen kodista, Manipurista. Aika on kulunut nopeasti, vuoden jälkimmäinen puolisko on jo menossa. Lapset ovat kesätauolta palanneet kouluun. Odotamme yhä kunnon monsuunikauden alkamista, toisin kuin muina vuosina. Yleensä riisipellot ovat heinäkuussa jo vihreinä - nyt vasta aloitamme riisin istutusta!

Tänä vuonna sadetta on ollut vain vähän, pellot ovat kuivia...jopa Kiitos Innin kasvossa vesi riittää hädin tuskin juotavaksi. Manipurin hallitus on julistanut kuivuuden vallitsevan koko osavaltiossa, luvannut järjestää viljelijöille vesipumppuja ja hybridiriisiin jyviä, jotka kypsyvät tavallista lyhyemmässä ajassa. Odotamme nähdäksemme, miten nämä lupaukset toteutuvat, ja miten moni viljelijä todellisuudessa saa luvutut laitteet. Ilmaston lämpeneminen aiheuttaa ongelmia kaikkialla.

Meitä ympäröivä metsä, mikä oli täynnä puita ja eläviä olentoja, on suurelta osin hakattu maahan oopiumin viljelyn vuoksi. Se aiheuttaa myös paikallisia haittoja... metsästä on nyt vaikea löytää puroja tai virtoja. Selviytymisemme riippuu (melkein kokonaan) joen vedestä. Saadakseni metsän

uudistamisen alkuun mobilisoin yhdessä kirkon työntekijöiden kanssa kyläläiset istuttamaan yli 1800 teakin tainta (5. heinäkuuta, mikä oli maailman ympäristöpäivä). Jotkut sanovat, että sellainen on hyödytöntä, mutta mieluummin teen jotain (pientäkin) kuin olen tekemättä mitään.

Menin eräänä päivänä kirkon maatilalle ja huomasin, että istuttamamme taimet olivat kasvaneet kauniisti. Sanon kyläläisille, että toivo saa meidät tekemään jotain tulevaisuuden hyväksi. Ikuisen elämän toivo innosti meidät käytännön tekoihin – ja niiden toivomme tuottavan hyvää. Tämä on yksi niistä asioista, jotka haluaisimme juurruttaa Kiitos Innin lasten mieliin ja asenteisiin. Myös Kym on lasten kanssa istuttanut puiden, hedelmien, vihannesten ja kukkien taimia, ja lapset oppivat rakastamaan näitä puuhia. Istuttaminen on elämän jatkamista ja vaalimista, ja siinä olemme yhteistyössä Jumalan kanssa, joka itse on elämän lähde.

Kylässä on joskus vaikea toteuttaa ajatuksiamme ja ideoitamme. Ehkä tiedättekin, että heimokylän (maan ja sen tuotteet) omistaa heimon päällikkö. Johtajuus periytyy tietyssä suvussa. Jos päällikkö lupaa hakata metsät ja ottaa maan oopiumin viljelyyn, kirkon vaikutusvalta on hyvin vähäinen. Olemme kynsin hampain yrittäneet vai-

kuttaa tässä asiassa, ja tällä hetkellä en ole puheväleissä heimopäällikön kanssa. Olen kertonut hänelle, että en hyväksynyt papin kutsumusta ja vastuuta ollakseni pelkkä sätkynukke. Olen perustellut asiaa hänelle eettisestä näkökulmasta, puhunut siitä miten oopiumin käyttö vaikuttaa paikallisiin nuoriin ja nuorisoon muualla... jo-pa kansainvälisesti, sillä maailmammehan on globaali kylä. Halu löytää oikotie rahan luo on joillekin kyläläisille ehkä liian iso ... toivottavasti jonain päivänä opimme läksymme.

Kiitoksen kodin uusi majoitusrakennus valmistuu hitaasti mutta varmasti. Tällä erää teemme kattoa, ja sitten on jäljellä vielä seinien ja lattian rappaus. Olemme pohtineet rakennusmateriaalin (puun) hintaa ja työhön tarvittavaa aikaa, ja päätimme käyttää rautapalkkeja katon pitämiseen paikallaan. Silti siihenkin liittyy ongelmia: palkkien juottamiseen tarvitaan sähköä. Sähkön saannin epäsäännöllisyys ja tiheysateet haittaavat työn etenemistä. Toivomme olevamme valmiit vuoden loppuun mennessä. Lapset odottavat innoissaan, että pääsevät valtaamaan uuden talonsa.

Ystävät, aion syyskuussa papin työstä noin 20 päivän pituisen loman, ensimmäisen kahteen vuoteen. Sanoin Kymille, että olen sen ansainnut. Monin tavoin tunnen olevani etuoikeutettu saadessani työskennellä kylän pappina... aina kiireisenä yhden tai toisen seikan kanssa, kutsuttuna sinne tai tänne. Ei kuitenkaan ole helppo elää kylässä, missä internetkään ei aina toimi. Olemme siihen niin tottuneet, että sen puuttuminen tuntuu kuin aikamatkalta taakse-

päin. Odotan lomaa ja olen tavallaan onnellinenkin siitä, että saan jonkin aikaa olla pois kylästä.

Kym ja minä olemme puhuneet tästä ja myös rukoilleet kysyen, voisinko lomani aikana käydä tapaamassa teitä kaikkia. En ole nähnyt teitä kolmeen vuoteen. Kun viimeksi, 2016 tulin Suomeen, minun täytyi lyhentää matkaa isäni sairauden vuoksi. Sen jälkeen on tapahtunut niin paljon ... isäni kuolema, minun vihkimiseni paipaiksi, puheenjohtajuus kirkkomme sata-vuotisjuhlissa, pastorin vastuu, kaksi onnistunutta vuotta kun Kiitos Innin lapset ovat hyvin selviytyneet päättötutkinnoissaan, ja uusi majoitusrakennus! Ajattelemme, että jos se on Jumalan tahto, olisi suurenmoista nähdä teidät taas.

Päätän kirjeeni nyt mutta toivon voivani kirjoittaa pian uudelleen. Rukoukseni on, että te kaikki saatte elää rauhassa ja siunattuina.

Rukouksin
Kom

Komin englanninkilinen kirje saapui yhteisessä gmailissa 10. heinäkuuta. Suomentanut Elina Malkavaara-Kallinen

MAAILMA TASKUUN

MONENLAISTA NÄLKÄÄ

TEKSTI: SINIKKA VUENTO

lin istunut kirjastossa koko päivän pänttäämässä lopputenttiin. Lompakosta löytyi juuri sen verran rahaa, että sain lähikaupasta ostetuksi makaronia ja leipää. Opiskelijaboksissa odotti eilinen jauhelihakastikkeen loppu. Kun lusikoin suuhuni epä-määräiseltä näyttävää sapuskaa, olin oksentaa. Tyhjä vatsa ei tahtonut ottaa vastaan ruokaa pitkän paaston jälkeen. Opintolaina oli käytetty loppuun ja kesätienesteihin pääsisin vasta kuukauden päästä. Junalippurahat olin onneksi piilottanut itseltäni. Kohta pääsisin äidin ruokapöytään.

Nykyään melkein kaipaän nälän tunnetta. Se olisi merkki siitä, etten ole koko ajan ollut napostelemassa jotakin. Tämän sanoessani muistan lukeneeni, että maailman väestöstä lähes 800 miljoonaa ihmistä näkee

nälkää. Aika noloa puhua nälänkaipuusta. Aikuisiälläkin kärsin nälästä, mutta toisenlaisesta. Olin menettänyt oman hengellisen kotini herätysliikkeen hajaannuksessa 60-luvun alussa. Onnekseni pääsin opiskeluaikana ylioppilaskotiin, jossa asui saman liikkeen parissa eläneitä nuoria. Vähitellen yhteys uskonasiioihin kuitenkin höltyi. Niiden tilalle tuli vahva yhteiskunnallinen eetos, jonka lauluista kenties hain samaa tunnelmaa kuin seurapenkistä.

Jossakin mielen pohjalla kolkutti kuitenkin koti-ikävä. Kaipasin varmuutta, joka täyttäisi joka sopukan, ettei mitään korvikkeita tarvittaisi. Haaveissani istuin muiden rippikoululaisten kanssa veisaamassa läpi ikiomaa laulukirjaamme, kunnes meidät patistettiin yöpuulle.

2000-luvulla löysin retriitit ja Anna-Maija Raittilan kirjat. Ihastuin ker-

tomuksiin, joissa hän puhui käyneistä Taize-yhteisössä. Hiljaisuuden filosofia puhutteli. Anna-Maija viitoitti polun, jota olen nyt taaper-
tanut kohta kaksikymmentä vuotta.

Tyhjyyden tunne yllättää silti silloin tällöin. Hengen nälkä saa vedet silmiin, kun aamuhartauden sanat tai sävelet osuvat kohti. Oma vierailuni Taize-yhteisössä ruokkii onneksi vieläkin monen vuoden takaa. Se oli minullekin todellinen hengellinen tankkauspiste.

Varsin usein joudun tyytymään Tuomaan rooliin. Joskus yrittäessäni saada aikaan iltarukousta, ei synny yhtään sanaa. Makaan vain sängyssä ja puristan käsiä yhteen, siihen

nukahdan ja herään kädet tiukasti ristissä.

Kaikkivaltias Isä,
kaiken Luoja.

Sinä katselet minua lempeästi,
kuuntelet minun sanattomuuttani.
Älä ota minulta pois Sinun nälkäsi.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva suomen kielen opettaja, joka on toiminut myös lehtien toimittajana ja tiedottajana erilaisissa organisaatioissa.

VAPAAUS NÄLÄN JA PAKON MAAILMASSA

TEKSTI: LISE NISKA

Lostojevski on sisällyttänyt Karamazovin veljeksiinsä erikoisen monologin. Siinä Sevillan kirkon vanha kardinaali syyttää maan päälle palannutta Kristusta siitä, että tämä aikoinaan kieltäytyi Paholaisen erämaassa tekemistä tarjouksista.

Eletään noitavainojen aikaa, ja kardinaali on vanginnut Jeesuksen. Yöllä vankityrmän pimeydessä kuullaan kardinaalin synkkä syytöspuhe vangilleen. Seuraavana päivänä roihuavat uudet roviot, ja yhdelle niistä nostetaan maan päälle eksynyt Jumala. Hyvästä syystä, sillä Hänelle annettiin mahdollisuus kääntää maailman kohtalo, mutta hän kieltäytyi.

Paratiisista leivän maailmaan

"Jos kerran olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." (Matt. 4:1–11)

Alussa ei ollut leipää. Se tiedetään sekä luomiskertomuksessa että historiantutkimuksessa. Alussa ei viljelty eikä varjeltu vaan keräiltiin ja metsästettiin. Nykytiedon valossa metsästäjä-keräilijöiden elämä ei ollut hullumpaa. He asuivat lämpimillä alueilla ja työskentelivät eläntönsä eteen muutamia tunteja päivässä. Ihmiset olivat vaeltajia, jotka liikkui alueelta toiselle vuodentakien ja luonnosta löytyvän ravinnon mukana.

Sitten ihminen kesytti viljan, tai kuten historioitsija **Yuval Noah Harari** sanoo, viljat kesyttivät ihmisen ja sitoivat hänet paikoilleen. Ravinto parani ja väestö alkoi kasvaa. Ennen

synnytystalkoita olivat pello-raivaus-talkoot, sillä edellistä suurempien sukupolvien ruokkiminen vaati viljeltävän maa-alan jatkuvaa kasvattamista.

Harari kutsuu maanviljelykseen siirtymistä historian suurimmaksi huijaukseksi. Se toi mukanaan tasaisen pakon tehdä työtä sekä taistelun siitä, kuka omistaa sen tulokset. Riippuvuus muutamasta viljelykasvista altisti ihmisyhteisöt valtaville nälänhädille, jotka saattoivat tappaa alueen koko väestön. Keräilytalouteen verrattuna maanviljelys hyödytti lähinnä valtaeliittiä, joka saattoi kerätä ylimääräisen sadon veroina ja varmistaa siten ylellisen elämän itselleen.

Muistona tästä murroksesta meillä on luomiskertomuksen myytti paratiisista, jossa syötiin luonnonvaraisia hedelmiä. Paratiisista karkotettu ihminen taas viljelee otsa hies-sä maata, joka on hänen tähtensä kirottu. Maanviljelys synnytti sen maailman, jonka me tunnemme: leivän maailman. Se on hierarkioiden, työn, nälän ja pakon maailma.

Kohtalokas kieltäytyminen

Jeesus syntyy leivän maailmaan. Hän puhuu viljantähkistä, karjasta ja viinitarhoista. On hyviä ja huonoja isäntiä, on palkkatyöläisiä ja orjia. Maanviljelysyhteiskunnan kasvattina Jeesus siis tietää, mitä tekee, kun kieltäytyy Paholaisen tarjouksesta.

Kardinaalin silmissä se on raskauttavaa:

"Mutta Sinä et halunnut riistää ihmiseltä vapautta ja hylkäsit ehdotuksen, koska ajattelit: millaista on se vapaus, kun kuuliaisuus on ostettu leivällä?"

Me tiedämme, millaista se vapaus on, koska elämme siinä. Jeesus ei muuta kiviä leiviksi ja jakele niitä ihmisille. Hän ei tahdo viedä vapauttamme vaan antaa muiden tehdä sen. Leivän tähden ihmiset joutuvat antamaan aikansa, vapautensa, terveytensä, ehkä sielunsaakin. Tämän kaiken tietäen, Jeesus antoi meille vapauden. Vapauden riistää ja tulla riistetyksi. Se onkin ainoa vapaus, mitä leivän maailmassa on.

Nykymaailmassa ruoan tuotanto on hallittua ja tehokasta. Sato epäonnistuu joka vuosi jossakin, mutta ylituotannon ja hyvien kulkuyhteysien vuoksi sen ei tarvitsisi merkitä nälkää. Nälkä ei olekaan enää seuraus epäonnistusta luonnonolosuhteista vaan poliittinen ase, jota voidaan käyttää tietoisesti tietyn alueen väestöä vastaan. Rikkaissa yhteiskunnissa nälkä on hiljaista väkivaltaa, joka kohdistuu yhteiskunnan heikko-osaisimpiin, kuten toimeentulotuella eläviin tai laitoksissa asuviin.

Tämän hetkisessä leivän maailmassa leipä ei tulekaan pelloilta vaan niiltä, jotka omistavat ruoka-

järjestelmän ja kontrolloivat sitä. Leivän ja nälkäisen välillä ovat tuhannet kädet, jotka käyttävät valtaansa hyvin tai huonosti. Kädet, joille Jeesus mieluummin antoi vapauden.

Kapinoitsijan uskontunnustus

Kardinaalin mielestä Jeesuksen kieläytyminen sinetöi ihmiskunnan tulevaisuuden. Hän pitää Paholaisen tarjousta aitona ja katsoo, että Jeesuksen olisi pitänyt taivuttaa ihmiskunta valtaansa leivän, ihmeiden ja maallisen vallan keinoin. Hän ei usko, että ihmiset tulevat omin voimin koskaan saavuttamaan tasapainoa tai rauhaa.

Kardinaali ei ole Karamazovin veljesten varsinainen romaanihahmo vaan päähenkilö vanhimman veljen, Ivanin, sepittämässä näytelmässä. Näytelmän kautta Ivan kertoo kapi-

nastaan Jumalaa kohtaan. Hän tunnustaa Jumalan, mutta kieltää hänen maailmansa, koska ei voi hyväksyä sen kärsimystä.

Maailman ahdinkoa katsellessa Ivanin kapina ja hänen kardinaalinsa katkeruus koskettavat. Ihmisyys näyttää kosmisen tason epäonnistumiselta, uskaliaalta kokeelta, jota ei olisi pitänyt koskaan aloittaakaan. Kaikki, mikä rajoittaisi ihmisten kykyä pahaan, tuntuu tervetulleelta.

Ehkä tällaisten tunteiden vallassa syntyvät poliittiset liikkeet, joissa vapaus, eniten tietysti muiden vapaus, nähdään vaarallisena. Vääryyden kokemukset, nälkä ja pelko saavat ihmiset vaatimaan muutosta piittamatta sen hinnasta. Myös kardinaali suunnittelee tulevaa maailmanvalloitusta, jossa katolinen kirkko ottaa käyttöönsä Paholaisen tarjoamat

lahjat ja johtaa ihmiskuntaa niiden avulla.

Toisin kuin voisi luulla, kardinaali ei lainkaan iloitse kirkkonsa tulevasta vallasta. Hän pitää sitä kauheana taakkana, jonka Jeesuksen olisi täytynyt ymmärtää ottaa harteilleen. Kardinaali pilkkaa vankiaan siitä, että tämä halusi ihmisten valitsevan Hänet vapaaehtoisesti, ymmärtämättä etteivät ihmiset, "heikot kapinoitsijat", koskaan tulisi tekemään niin. He valitsisivat aina maallisen leivän taivaallisen sijasta.

Elämme aikaa, joissa monien maallisen leivän vuoksi tehtyjen valintojen hinta alkaa tulla maksettavaksi. Edistysuskon ja optimismin tilalla ovat yhä useammin dystooppiset kuvat tulevasta. Ivan Karamazov näkee maailman kärsimykseen tuomittuna, mutta tulee ikään kuin sivulauseessa kertoneeksi uskovan-

sa Kristukseen, jolle vapaus on arvokkaampaa kuin leipä. Kieltäyty-mällä maailman hallitsemisesta Jeesus osoittaa pitävänsä omantunnon vapautta ja uskollisuutta Jumalalle tärkeämpänä kuin toimeentuloa, turvallisuutta tai ylipäättään elämän jatkumista.

Se on käsittämätöntä täällä leivän maailmassa, mutta siinä on aavistus jostakin, joka ylittää nälän ja pakon kahleet. Erämaa kuvastaa vaikeita paikkoja ja aikoja sekä vaatimusta toimia moraalisesti oikein olosuh-teista riippumatta. Velvollisuus hyvään ei lakkaa vaikka mukava elämä ja usko tulevaisuuteen tekisivät niin.

Harari, Yuval Noah (2016): Sapiens: ihmisen lyhyt historia. Bazar.

SINAPINSIEMEN RY

inapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa

kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulu- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujarattissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehityksmaan köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Yksi näistä on pastori Kom, joka on perustanut lastenkodin kotiseudulleen Intian Manipuriin. Tätä hanketta yhdistys on ollut tukemassa ja avustamassa.

Sinapinsiemen etsii uusia toimijoita

Yhdistyksessämme on tällä hetkellä noin 300 jäsentä. Etsimme Morbackan ja Ukinrannan rinnalle uusia toimintamuotoja, joissa on tilaa avoimuuden, fransiskaanisens ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkil- le. Vaalimme yhteisöllistä ja yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisen vastuun kantamista Taizén hengessä. Julkaisemme neljä kertaa vuodessa ilmestyvää Sinapinsiemenlehteä, jossa pohdimme yhdistyksellemme tärkeitä teemoja. Toimintaa rytmittää yhdistyksen sähköpostilista, jonne voi liittyä laittamalla sähköpostia sihteerille:

sihteerii@sinapinsiemen.fi.

Tarvitsemme toimintaamme myös uusien jäseniemme tukea ja osallisuutta. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

Haluamme yhdistyksenä olla ja toimia niin, että se resonoi meissä jäsenissä, kiinnostaa ja synnyttää uutta. Miten rakentaa tätä monimutkaistuvaa maailmaa yhdessä, Kristusta kuunnellen? Yhdistyksessä toimii parhaillaan 6 työryhmää, joihin tarvitsemme jäsentemme osallisuutta ja osaamista.

Kustannustoimintaryhmä

Työryhmä on herätellyt eloon Sinapinsiemenen kustannustoimintaa. Tarkoituksena on julkaista jäsenten omia tekstejä ja kääntää mm. Taizé-kirjallisuutta. Mukaan? Ota yhteys: **puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi**

Tiedotusryhmä

Työryhmä tiedottaa Sinapinsiemenen toiminnasta eri kanavia pitkin. Haluatko olla mukana suunnittelemassa kampanjoita? Ota yhteys: **tiedottaja@sinapinsiemen.fi**

Lehden toimituskunta

Sinapinsiemenen lehden toimituskunta keskustelee lehden teemoista ja kirjoittajista sähköpostilla: moni toimituskuntalainen myös kirjoittaa lehteen itse. Mukaan? Ota yhteys: **ella.luoma@outlook.com**

Kansainvälinen diakoniaryhmä

Työryhmä pitää yllä yhteyksiä erityisesti Intiaan, Komiin ja ESP-ohjelmaan. Mukaan? Ota yhteys:

kummissihteeri@sinapinsiemen.fi

Retriittiryhmä

Työryhmä ylläpitää Sinapinsiemenen retiittitoimintaa ja hiljaisuuden viljelyä. Mukaan? Ota yhteys:

soili.juntumaa@gmail.com.

Taizé-ryhmä

Työryhmä pitää yllä Sinapinsiementen Taizé-yhteyttä. Mukaan? Ota yhteys: **krikallinen@gmail.com.**

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Päätoimittaja:

Ella Luoma
ella.luoma@outlook.com

Taitto:

Ella Luoma

Kuvat joissa ei ole mainintaa ovat CC0 Public Domain lisenssin alaisia ja pääosin internet sivulta: www.pixabay.com

SINAPINSIEMEN

Tilaukset ja osoitteenmuutokset

Saija Kainulainen
Sähköp.sihiteeri@sinapinsiemen.fi tai
TEKSTIViesti. 050-525463

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Ella Luoma
Vuorenpeikontie 5 A 80
00820 HKI

Itella Green